

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2019r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 sierpnia 2019r. w Suwałkach

sprawy **U. S.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość świadczenia

w związku z odwołaniem U. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 30 kwietnia 2019 r. znak (...)

1. **oddala odwołanie;**

2. **odstępuje od obciążania U. S. kosztami zastępstwa procesowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 30.04.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.), przeliczył emeryturę U. S. od 1.04.2019 r., tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

W odwołaniu od powyższej decyzji U. S. wniosła o jej zmianę i ustalenie wysokości emerytury bez pomniejszania jej o sumę kwot pobranej emerytury wcześniejszej.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o jego oddalenie. Wskazał na prawidłowe wyliczenie świadczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z 30.06.2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał U. S., urodzonej (...) emeryturę poczynając od 1.06. 2008 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek (znak: (...)). Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie - dochód - przychód, które stanowiły podstawę wymiaru składek z

10 lat kalendarzowych, tj. od 1.01.1998 r. do 31.12.2007 r. ze wskaźnikiem podstawy wymiaru 103,06 % i kwotą bazową 2.275,37 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 31 lat i 5 miesięcy okresów składkowych oraz 3 lata okresów nieskładkowych. Kolejnymi decyzjami emeryturę tę waloryzowano i przeliczano w związku z kontynuowaniem zatrudnienia.

Na wniosek U. S. z 29.11.2012 r., decyzją z 28.12.2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał U. S., urodzonej (...) emeryturę poczynając od (...) tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego (znak: (...)). Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania decyzji (tj. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz.1227 ze zm.). Kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji została zsumowana z kwotą zwaloryzowanego kapitału początkowego, a otrzymaną kwotę podzielono przez średnie dalsze trwanie życia. Kolejnymi decyzjami emeryturę tę waloryzowano i przeliczano w związku z kontynuowaniem zatrudnienia.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy przeliczył emeryturę U. S. od 1.04.2019 r., tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek wraz z zaświadczeniem o zatrudnieniu od 1.01.2019 r. do 32.03.2019 r.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni nie jest zasadne. U. S. powołuje się na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, który wyrokiem z 6 marca 2019 r., sygn. akt P 20/16 orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 r. poz. 39), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Należy jednak zauważyć, że zakwestionowany przez Trybunał przepis ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie miał zastosowania do skarżącej.

Wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego na podstawie art. 24 wskazanej na wstępie ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W myśl art. 25 tej ustawy podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem art. 185. Zgodnie z treścią art. 26 powołanej wyżej ustawy, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Wbrew twierdzeniom odwołującej, do obliczenia wysokości świadczenia nie był zastosowany przepis art. 25 ust.1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ wszedł on w życie 1.01.2013 r. U. S. osiągnęła powszechny wiek emerytalny (...)i z tą datą przyznano jej emeryturę, stąd wskazany przepis nie mógł być do niej zastosowany.

Na marginesie należy dodać, że aktualnie U. S. pobiera emeryturę o symbolu E (emeryturę wcześniejszą), jako świadczenie korzystniejsze. Wysokość tego świadczenia jest obliczana zgodnie z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepisy art. 25 i 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie mają w tym przypadku zastosowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach rozstrzygnięto w oparciu o art. 102 k.p.c., zgodnie z treścią którego w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Odstępując od obciążania odwołującej kosztami zastępstwa prawnego pełnomocnika organu rentowego, Sąd miał na uwadze przede wszystkim nakład pracy pełnomocnika organu rentowego. Udział fachowego pełnomocnika w niniejszej sprawie był nieznaczny, co stanowiło podstawy argument do odstąpienia od obciążania wnioskodawczyni

kosztami zastępstwa procesowego (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 31.03.2016 r. sygn. III AUz 38/16).

W związku z powyższym orzeczono, jak w punkcie 2.